

književni imenik:

slobodan tišma

Slobodan Tišma dobiče svoju urečenu prošlost, zgusnutu u jedva vidljivu, zaglušujuće izglačanu ubojitost, zaustavljenu tačno na ivici nehotičnog pokreta, koji putanju svoju time ne prepoznaje, a do nje mu, onim čime biva nije ni stalo.

Tek blago, roditeljski taknut, usrdno zatrovan da okretanje mu san razmagljuje u polukret stječeni, ničim da se razlaže u ravni, toj što visinu i dubinu svoju ima. A iskaz mu biva-ne-biva, tim da je onaj kojim nejasni ga odrediše, sebe radi, lek u mezapamćenoj rani sakriven.

Čime traje, svrsi ishitren u poledinu, tek osmehnut ispred i iza, da sumnja, što nečemu, time, neko jeste — neuhvatljivo trošenje njim je.

Oni, što sebi nejasni u vidljivom, njime moćni, odande nečim začinjani, tu da su onim u čemu ih nije — zajedno kod svega što to u nečemu nije.

Predhodećim, čime nije, istim postojeći, zanos iskazu narečen, da nema mu onog koji poznaje ga — u tome je.

Odande, nečim začinjen, začinja time:

Ni trunka pobune u meni.
Muzika me nosila, rasla je ista,
slušao sam je u srcu svakog kamena,
jer on je bio moj brat i spašen,
drugi moj život.

Onda sam ja umro,
ali brata sam video uvek,
govorio je: S jedne strane je ponor
tamo gde idemo još se ništa nije dogodilo.
(Sudbine, 5. pesma)

Presudna ljubav, gde izmereno vreme meru svoju ispušta, da u povratku se, pronađena, sebi prepusti.

Zatamneće portal
i ne priznati: biva ne biva
Još dalje dalje
izvan kretnje a nije
stan. Tetivama ogavnog sna
izbeći
Tihi govor u kome se lice
stani pre.

(Bez naslova)

Tako zatečen, onim, čime jeste u nebilom, tek pogled i strana nje-gova, polukret, kosmičko trunje, ručka ili bista u voćnjaku, hujnim nebesima uzorno milovanje — prošlim biva on koji svekoliku prošlost, time što jeste, naslonjen ni na šta, do li na večanju izmaglicu, pokret grane, usamljen sunčev zrak, ljubičast cvet — sažima.

Vujica REŠIN TUCIĆ

slobodan tišma

pesme i zapisi

I
Evo nas opet na putu posle ogromnih reči jezera koje su opisale čoveka
U pomaku prostora grozna uspomeno kojoj smo oprostili

II
Krepe nas smrti u vrhovima i u samoj dubini pritajene vatre

III
U toj širini tako sigurne ne kreću se i načas pevaju

IV
Koliko je reči potrebno da se razvije muzika

V
A možda uopšte nema ničega
Samo visoko gore u prostoru lebde JEDNA OGROMNA VRATA

VI
Pod jednim krovom živim

VII
Ako je izgovorim soba postaje savršeno nespretna

VIII
Stupih u jedan uzan predeo zamagljen vejavicom
Gore je tako gust i sitan sneg padao da mi se glava gubila u brdima

IX
Šta je perspektiva
Za ime sveta

Svaka udaljenost
ŠTA

X
Čovek jeste u prvom drugom i trećem viđenju i tako dalje

XI
S kakvom sam žestinom u brda išao
Plaveći
Maršovskog dana u ljuotom mrazu jutra

XII
Kvadrat
NIŠTA lepše
NIŠTA tačnije

XIII
Nova božanstva su vezana za nove prostore

XIV
Ako neko govori ima opravdanja ako neko čuti

XV
Jezerce reči
Neki ljudi govore zatim odu
Izgube se u knjizi u jednoj priči

■
Otvara se prostranstvo iz jedne tačke
doline dubine izvan sna

ona peva
i podnosi svu težinu neba
koje se preliva preko rubova
tečnosti to čisto piće
kružeći da zamuti jasni poljubac
neuspeha pod isukanim mačevima

koji ga iznova otvaraju
raste

ledeni breg u prostor neba slažući
svetlo srce oluje

jednog ugovora o svetlosti

otrovni talog
iza presečenog čela noći

jeka

■
Zaborav preseca visine na mestima
S večeri u kući kada se sve vraćalo
Iz plaveći koja se otvorila u blagosti kao grob
Jer tvrdi je zid od svakog dana koji ga pokriva

Na crnim stranicama svetluca talog
I smeom zatvorenim kreće se u hodnicima
Ko da je pozna u pojasu hladnoće u visini
Vatra koja se sama najdublje obasjava

Na aveinjnskom putu pod kišom ugljevlje primicanja
Ili ako opet ističe iz njenih usta dovodeći je sebi u susret